

ZÁM.

enfeld
berger
stván,
argit,
és Ist-
l. Gut
Tátrai
vérek,
rkner
vérek,
ka és
nesér
Nem-
Józsí,
ali és
Frída
idike,
lbert
ágler
uncsi,
ujza,
na és
kátai
yula.
anka,
lona,
Kor-
la és
eváth
Fibor
anie,
argit,
ornez
sgay
ichta
ur és
ovich
olán,

szá-
még
Sze-
san),
Hor-

Erzsi
szky

a a

ada-
i.

ület.
lat.

...SZERETNÉM LÁTNI! (Lásd a 363. lapon.)

XXVIII. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 fjt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. június 7-én.

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

ERSZE, nem értett ő az egészről semmit. A nagyapa pedig reszkető járással, mint igen öreg emberek szoktak, közeledett feléje és mondá:

— Hogy ne értené az én kedves kicsi unokám! Hiszen ő rég ismer... szeret is nagyon... Ugy-e, kicsikém, szereted nagyapácskát?

Veronka nem tudta, mit mondjon. Olyan furcsa bolond história volt ez, hogy már azt sem tudta, ébren van-e vagy álmodik. De mindjárt megtudta, mikor Perediné kissé szigorúan így szólt hozzá:

— Felelj szépen nagyapának! Remélem, szeretni fogod nagyapát.

— Oh...hogyne...persze... felel Veronka ijedten.

— Akkor hát ölelj és csókolj meg szépen! mondá a nagyapa.

Veronka megtette, ámbár nagyon kellenlenül. Utnak indult, hogy atyját találja meg s ime, talált egy új mamát, egy bácsit, most meg már egy nagyapát is. És ez a nagyapa volt a legkülönösebb. Veronka, a mint nézegette, fogadni mert volna, hogy már látta valahol, a hangja is olyan ismerős... igen, egészen olyan, mint a Vilmos bácsié, csak hogy szeliden, nyájasan beszél. A szeme is egészen olyan, de nem tekint olyan ijesztően... hát mégsem lehet Vilmos bácsi. Aztán Vilmos bácsinak nem is volt ősz haja, sem szakála, ruhája is egészen másféle volt, aztán meg Vilmos bácsi nem volt ilyen öreg ember. Pedig ha elfordult Veronka és

hallgatta, a mint a nagyapa Peredinével beszél, esküdni mert volna, hogy Vilmos bácsi van ott.

Hiába volt minden fejtörése, nem értette a dolgot és csak még inkább félt titokzatos kísérőtől. Pedig ezek most már igen nyájasan beszéltek vele s mindenfelét kérdezgettek tőle s Perediné megtanította Veronkát, hogy mindig így kell felelni:

— Igenis, kedves mama! Igenis kedves nagyapa!

Veronka már egészen beletanult.

A vonat ezalatt gyorsan robogott tovább, félországon végig. Be is esteledett. Mire eljutott a főváros közelébe, nagyot füttyentett és végre egy óriási csarnokban állt meg.

— No, megérkeztünk! szólt Perediné. Most csak azon kell iparkodunk, hogy mielőbb eljussunk a lakásunkra.

A nagy csarnok, melyben a vonat megállt, fényesen ki volt világítva. A többi kocsikból mind kiszálltak az utasok, nagy sürgés-forgás volt, teherhordók vitték a sok uti podgyászt s kiki igyekezett mihamarább bejutni a városba. Csak Veronkáké nem mozdulhattak, mert az ő kocsijok ajtaja be volt csukva és nem jött senki, hogy kívülről fölnyissa.

Perediné láthatólag nyugtalanul állt az ablaknál, a nagyapa pedig még türelmetlenebbül zörgetett és indulatosan kiáltá:

— Mért nem nyitja ki az a mihaszna konduktor az ajtót?

Hangja ezuttal egészen olyan vad, nyers volt, mint a hogy Vilmos bácsi szokott beszélni. Veronka nem tudta, hogy

ez a kis várakozás a kocsiban szokatlan, de a mint Peredinére tekintett, látta, hogy ez halálosan elsápadt és reszket. Valami bajnak kell lenni. Perediné aztán sűrű fekete fátyolt vont az arczára s ennek az okát sem értette Veronka.

Kint a csarnokban végre minden elcsöndesült. Ekkor valahára előkerült a konduktor, de nem egyedül, hanem még két férfi kíséretében. Az ajtó megnyilt s az egyik férfi, Veronka halálos remületére, így kiáltott be:

— Lépre kerültetek, jó madarak! Előre szaporán a hörtönbe!

Veronka, a mint első ijedtéből és meglepetéséből fölcusdva, kísérőire tekintett, kissé megnyugodott, mert látta, hogy ezek nem látszanak félni. Sőt a nagyapa nagy haraggal, büszkén kiáltá:

— Micsoda vakmerőség ez? Ki mer hozzám így beszélni? Hogy mernek békés utasokat megtámadni?

Aztán Peredinéhez és Veronkához fordulva, nyugodtan mondá:

— Menj előre Veronkával, kedves leányom, üljetek bérkocsiba, én mindjárt ott leszek, csak egy kicsit számolok ezekkel a vakmerő emberekkel, kik ily sértőn ránk mertek támadni.

— De hát mit akarnak ezek az emberek? kérdé Perediné látszólag csodálkozva. Soha se pörölj, kedves atyám, tudod, megárt neked, ha heveskedel.

De az a férfi, ki már egyszer bekiáltott, így szólt ismét:

— Főlöleges ez az egész komédia, csak előre szaporán, jól tudjuk, kivel van dolgunk.

— De nem addig van az, szólt a nagyapa. Nekem is tudnom kell.

— Majd megtudják. Egyébiránt láthatják, hogy mi rendőrök vagyunk. Itt van kezemben a hivatalos parancs, hogy Piros Örzsit, a veszedelmes tolvajnt és társát fogjuk el újabb gonosztette miatt.

Perediné erre egészen nyugodtan felelé:

— Hát mi közünk nekünk ahhoz? Én talán csak nem vagyok az a Piros Örzsit?

A nagyapa pedig hevesen kiáltá:

— Az még megbocsátható, ha valaki téved, de már azt nem türhetem, hogy tovább alkalmatlankodjanak. Ha tévedtek, hát kérjenek bocsánatot, aztán szaporán lóduljanak.

Veronka, mikor a »Piros Örzsit« nevet hallotta, megrezzent és majd fölsikoltott. Ezek a rendőrök mint veszedelmes tolvajnt keresik Piros Örzsit, — de hiszen ő ezt a nevet ismeri. . . akkor éjjel mondta neki az a jó Jutka, hogy Peredinének az igazi neve Piros Örzsit. . . és még különben is épen nem valami szépen beszélt Jutka róla; mondta, hogy bizonyosan roszban törí a fejét. Ezek a rendőrök tehát nem tévedtek. De Veronka hamar összeszedte magát és zavarodottságát senki sem vette észre. Ő maga pedig, még mindig nem értve egészen a dolgot, csak arra gondolt, hogy Danika kedvéért engedelmességet fogadott.

Perediné még mindig nagyon nyugodtnak látszott s így szólt Veronkához:

— Induljunk, kedves leányom. Nálad van minden holmid?

— Igen, kedves mama!

— Fogd az én kézi táskámat is, szólt a nagyapa.

— Igenis, kedves nagyapa!

Mikor a rendőrök ezt a rövid szóváltást hallották, megzavarodva néztek egymásra, mintha nem tudnák hamarosan, mit tegyenek. Halkan beszélgettek, a nagyapa pedig így szólt:

— No, most már menjünk, elég volt ebből. Önök pedig keressék a Piros Örzsit, a hol tetszik, de nekünk ne alkalmatlankodjanak tovább.

A rendőrök azonban nem tágitottak s egyikök így szólt:

— Sajnálom de nem bocsáthatom el. Az újvárosi rendőrség távirata egészen pontosan szól. . . meg van nevezve a kocsi száma, a külön kocsiosztály, a Piros Örzsit leírása is egészen ráillik. . . csak ez a kis leány. . . Jöszte csak ide, kedves gyermekem. Mi a neved?

— Peredi Veronka, felelé a kis leány.

— És ismered ezt az asszonyságot? Tudod kicsoda?

— Az én mamám.

— Hm! Hát ez az öreg ur?

— Ez a nagyatyám.

Veronka úgy érezte, mintha mindjárt megfulna, mikor ezeket a hazugságokat mondta. De a nagyapa, csak egy pillanatig ugyan, olyan tekintetet vetett reá, melyből tisztán megérthette, hogy jaj volna, ha nem azt beszélne, a mire tanították. Perediné pedig, kinek arcát a sűrű fátyol miatt nem látta, figyelmeztetőleg megrántotta volt Veronka kezét, mikor a kis leány a rendőr felé ment.

Veronka szavainak volt egy kis hatása. A rendőrök megint összesugtak és

most már nagyobb tisztelettel beszéltek és viselkedtek. Rövid tanakodás után egyikök ismét így szólt:

— Nagyon sajnálnám, ha valami tévedés volna a dologban, de egyelőre kénytelen vagyok mindhármukat efogni. Ha tévedés van, majd tisztába hozzák a vizsgáló bíró előtt. A leírás mindenre illik, csak erről a kis leányról nincs szó benne.

— Persze hogy nincs, mondá a nagyapa dühöngve, mert nem mi vagyunk azok, a kiket keresnek.

— Majd megvállik. A vonatvezető is adhat egy kis fölvilágosítást.

És a rendőr odaszólitva a vonatvezetőt, kérdé:

— Ön Újvárostól egészen ide kísérte a vonatot?

— Igenis.

— Ebbe a kocsiiba szállt-é be utközben valaki?

— Senki. Az utasok, kik Újvárosban beleültek, külön kocsiosztályt fizettek meg egészen Budapestig, másnak tehát nem is volt szabad az ő osztályukba bemenni. Hanem úgy emlékszem, hogy Újvárosban nem ilyen öreg ur kísérte ezt a nőt, hanem fiatalabb férfi. . . csak hogy nagyon hasonló hozzá. Ha ennek az öreg urnak nem volna ősz haja meg szakálla, azt mondanám, hogy ugyanaz.

A rendőrök összenéztek s mosolyogtak, mintha most már eleget tudnának. Egyikök aztán ismét szigorubb hangon szólalt meg:

— Nem alkudozunk tovább. Vagy követnek szép szerivel, vagy megkötöttem.

Egy kis sipba fujt bele s a következő pillanatban négy fegyveres rendőr termett ott. Most már nem lehetett kétség, hogy itt bizony az fog történni, amit az a szigorú rendőr parancsol, börtönbe viszik őket. Veronka halálsápadtan, dobogó

szívvel nézett uti társaira s láthatta, hogy most már ezek sem olyan büszkék és nyugodtak. Perediné belekapaszkodott a kocsiajtóba s rémülten sikoltozá:

— Nem megyek! Az nem lehet!
Én nem megyek!

...BEÜLTETTÉK VERONKÁT. (Lásd a 359. lapon.)

A nagyapa most igazán reszketett, mint a nyárfalevél s a dühtől hörögve kiáltozá mindig újra meg újra:

— Ne merjen senki hozzánk nyulni! Megbánja, a ki próbálja! Én ur vagyok. Jaj annak, aki hozzám nyul!

De a rendőrök ettől a fenyegetéstől nem ijedtek meg. Két-két rendőr megfogta a nagyapát is, Peredinét is, a parancsoló tiszt pedig Veronkát, a ki különben úgy meg volt rémülve, hogy nem jutott eszébe ellenállani. Ilykép erővel

kivezették őket a kapu elé, hol több kocsi állt. Egyikbe beültették a nagyapát és két fegyveres rendőr ült melléje; a másik kocsiba Perediné és Veronka ültek, mellőlük szintén két fegyveres. Aztán megindultak.

Már sötét este volt, Veronka nem láthatta, hova, milyen utcákon viszik őket, nem látott semmit a nagy város szépségeiből. De nem is járt most ezen az ő esze, csak azon iparkodott, hogy elfojtsa zokogását. Ime, eljutott a fővárosba, a hová annyira vágyott, a hol boldogságot, gazdagságot remélt találni, a hol eddig ismeretlen édes atyját akarta fölkeresni, — s most a mint betette ide a lábát, viszik mint gonosztevőt börtönbe! Ezért hagyta tehát oda a kedves, nyugalmas falucskát, ezért szenvedett annyit keserves utazása alatt!

Mialatt ezeket elgondolta, megérkeztek egy ház elé, mely előtt fegyveres őr állott. A kocsi bement a kapu alá, onnan az udvarra s itt mindjárt egész csapat fegyveres fogta körül. Előjött egy szigorú arcú, egyenruhás férfi s rövid ideig beszélgetett azzal a rendőrrel, aki Veronkát elfogta. Aztán így szólt:

— Külön kell elzárni valamennyit. Majd holnap kihallgatjuk őket.

A nagyapa most már szótlánul állt ott, Perediné sem beszélt, csak sirt és reszketett és Veronka sem tudott okosabbat tenni. A rendőrök azonban keveset törődtek ezzel; kettő-kettő közre fogta mindeniküket és vezetni kezdte különböző ajtók felé, melyek a börtönbe nyíltak.

Veronkát egy nagy szobába vezették, melyben több gyermek aludt igen egyszerű

ágyakon. Egy ágyhoz, mely kemény szalmazsákból és takaró pokróczból állott, elvezették Veronkát s ráparancsoltak, hogy oda feküdjék le. Engedelmeskedett, lefeküdt, de arról ugyan szó sem lehetett, hogy egykönnyen aludjék. Mert akármilyen keserves állapotokon ment már keresztül, de azt soha sem hitte, hogy ilyen csufság és veszedelem érhesse, börtönbe kerüljön! És ki tudja, meddig marad itt, mi lesz belőle? Elválasztották Peredinétől... hátha ez kiszabadul, ha kitűnik, hogy jogtalanul fogták el őket, és Perediné nem gondol többé az utzólen fölszedett leányára? És mi lesz Danikával, a szegény elhagyott beteg fiúcskával!

Ez a gondolat különösen bántotta Veronkát. A maga szenvedését, csalódásait már eltűrte volna, de lelkiismerete nem tudott megnyugodni, hogy Danikát olyan szomorú állapotba juttatta. Valjon hol van most? Talán éppen úgy elhagyatva, mint akkor éjjel, Csak hogy most testvére síncs mellett és a jószívű Jutka sem. Még álmában is szomorú dolgokat látott a boldogtalan Veronka... mintha sötét, piszkos szobában járt volna s ott az ágyon kiterítve, holtan látná Danikát... aztán jött anyjok, Marosiné a kis Janikával és sirtak, majd haragosan néztek reá, Veronkára; ő pedig hozzájuk akart sietni, bocsánatot kérni, de a mama ölbe vette Danikát, elment vele és rácsukta az ajtót Veronkára... Ijedtében fölsikoltott és fölébredt.

Már világos reggel volt s a mint szétnézett, eszébe jutott, hol van és mi történt vele. Egész csapat rongyos, szur-

tos gyermek állt körülötte s gunyosan vigyorogva bámult rá. Szerencsétlen gyermekek voltak ezek, kik már korán a bűn útjára tévedtek és börtönbe jutottak. Azt hitték, Veronka is hozzájuk hasonló és kérdezték, mit tett? Lopott-e? Csalt-e? Talán tolvajbandának a tagja? Veronka borzadva fordult el és nem felelt, mire azok csufolni kezdték és talán meg is verték volna, ha épen ekkor be nem lép a börtönőr. Egy-egy darab kenyeret adott mindegyiknek s Veronka sem kapott egyebet. Éhes volt, megette. A börtönőr aztán kézen fogta és kivezette.

Kint egy komoly, de nem épen barátságatlan arcú ur várt.

— Ez az a kis lány, szolt a börtönőr.

Az idegen kézen fogta Veronkát.

— Velem fogsz jönni.

Az ajtó előtt kocsi állt, ebbe beültették Veronkát. (Lásd a képet a 357. lapon.)

Az idegen ur szintén beült s megindultak.

Veronka, a mint kísérőjére nézett, bizalmat érzett iránta s bár félénken, megkérdezte, hova mennek?

— Azt mindjárt megtudod, kis leány. A vizsgálóbíró elébe viszlek. Tudod-e ki az?

Veronka megvallotta, hogy ő nem is sejti, ki és mi az.

— No majd megtudod. Az fog valatni. Kérdéseket fog hozzád intézni s felelned kell, de őszintén és igazán, mert ha nem mondanál igazat, az nagy baj volna reád nézve. (Folytatása következik.)

TALÁLÓS MESE.

Melyik a legtüzesebb ló?

A vasból.

ERZSÉBET LEVELE.

(Lásd a 360—361 lapon.)

NAPI lapoknak már előzetesen tudtára adtam az alább következő kedves kis történetkét, s közületek is többen értesülhettek róla születek vagy mások elbeszélése nyomán.

De mert ez az eset a »Kis Lap« történetének lapjairól el nem maradhat, külön elmondom ti nektek.

A XXVIII. kötet 21-ik (f. é. május 24-ki) számának szerkesztői rovatában ugyanis, a »Forgó bácsi postájában« foglaltatik egy üzenet, mely így szól:

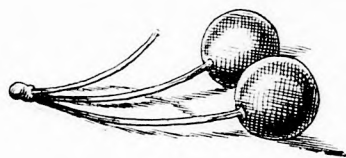
»Erzsébet. Csak a keresztnévem volt a leveled alá írva s így a megfjétk sorába be nem igtathattalak.«

Mert sok olyan kis olvasóm van, aki csak a keresztnévét jegyzi a levele alá, s azt tudja, hogy elég a »Gizi«, »Pista«, »Boriska«, »Imre« név, azt hívén, hogy — amit szeretnék ugyan, de elérnem lehetetlen — a kisebbik nevére ráismernek mindegyikre.

Erzsébetről is azt gondoltam, s mert az érett megfontolás után megállapított rendtől el nem térek, üzentem neki ugy, a mint előadtam.

Amire az itt metszett utánzatban közölt levélkét vettem, s megértettem belőle, hogy a kis beküldőnek teljesen igaza van, lévén ő egy cs. és k. főhercegnő, akinek csak keresztnéve van. Czimer helyett pedig a levélke borítékán s első lapján csak két szem piros cseresznye van ki-festve, melyből ki nem sejtettem az íróját.

Utána néztünk a kiadóhivatalban: micsoda Erzsébetnek jár Reicheuuba (Folytatása a 362. lapon.)

Redves Fargó bácsi!

"En engem igen megismer-
nitatt arról, hogy neve-
met nem tette ki a többi
megfesték köré. En azt
fejtetem meg "azért nem
lehetéges mert csak Er-
zsébetet írtam alá. - Édes
já Gyöngyem! hát lehetek
én róla hogy nekem csak
keresni nevémet van??
Ha az nem elég úgy ké-
rem Redves Fargó bácsit,
adjon nekem egy jó ta-
nácsot hogy mit válasszak."

mert ha a talányokat
megfejtém egy szeretném
is hogy az én nevem is
a többi megfejtők közt
legyen.

A "Kis-Lap" 28. kötet 218.
közölt "Kocsi-Rajtörvény"
megfejtése

1 sor) "Ökär"	Tisztelettel
2 sor) "Kara"	az én kü. "Kis.-L."
3 s.) "Anör"	olvasója
4 s.) "Röma"	<u>Errebet</u>

Reichenau Május 30. án
1885.

(Folytatás a 359. laphoz.)

»*Kis Lap*«. S így nyitottunk rá, voltaképen ki is az az Erzsébet. Virághajtása egy terebélyes nagy fának — kicsi tagja az osztrák-magyar uralkodó háznak, király ö fge testvérössének, *Károly Lajos* főherczegnek és *Braganzai Izabella* portugal herczegasszonynak a leánykája ő, ki most mult hét éves.

A valóban kedves levelkét a maga gyermeki vonásaiban már csak azért is közlöm: leljetek ti is örömet benne, hogy az uralkodó családban szeretettel művelik a magyar nyelvet.

Anyáról oly királyi családból származik Erzsébet, melyben nyelvünknek nem csak barátja, de ismerője is üli a trónt: ez *dom Pedro* Portugália királya, ki a magyarral atyafias herczeg Koburg-Koháry nemzetségből emelkedett e fényes polczra, s *Petőfi, Arany, Jókai* és egyéb koszorus költőink műveit eredetiben élvezi.

Azt tudjátok, hogy bajor születésü *királynénk* ő felsége tökéletesen megtanult magyarul. Hogy *Henrietta*, a belgák királynéja, dicső emlékü *József nádorunk* leánya; *Mária Valéria*, királyunk ö fgnék, *Dorottya* és *Margit*, *József nádor* unokái, *József főherczeg* és Koburg-Koháry *Klotilda* főherczegnő virágzó lánykái, szintén honunkat vallják szülő hazájuknak s hogy e szerint csöppentett magyar hölgyek: az bizonyára nem uj előttetek.

E főherczegi kisasszonyok gyermek korukban mind »hü kis olvasói« voltak a »*Kis Lap*«-nak.

A főherczegek közül első sorban válik ki *Rudolf* királyfi, ki ép e napokban lépett egy vonzóan előadott vadászati

kirándulás rajzával a magyar irók sorába. Tiszta magyar fiúk *József főherczeg* fiai is: *József* és *László* főherczegek. Hiszen, mint főséges édes apjuk s nőtestvére, a belgák királynéja: fehérmegeyi *Alcsúthon* születtek és növekedtek ők is.

Mindezeket pedig azért mondtam el, hogy e fényes példákön lelkesedjetez mindannyian édes magyar anyanyelvünkért és irodalmáért.

Magától értetődik, hogy Erzsébet főherczegnő ő fenségének levélben válaszoltam, melyben földerítve a tévedést, bocsánatát kérem, a mért a »*Kis Lap*«-nál bevett családias szokás szerint őt is megtegeztem. Mert illik, hogy az uralkodó ház tagja iránt e részben kivételt tegyek.

FORGÓ BÁCSI.

MARISKA ÉS A FARKAS.

— Beszélyke. —

(Képpel a ezimlapon.)

ÁBA számítottak rá *Berczi meg Józsi*, hogy ők fognak kísétálni az erdőbe. Az apa reggel azt mondta *Mariskának*:

— No kis lányom, kijösz-e délben hozzám az erdőbe? Hozz nekem ebédet, aztán majd szedhetsz virágot és estére együtt jövünk haza.

Mariska nagyon megörült, az erdész pedig utra kelt az erdőbe, hol a munkások dolgoztak, neki pedig egész nap intézkedni, felügyelni kellett. Az erdészlaktól nem épen nagyon messzire volt ez a hely, de *Mariska* különben jól tudott gyalogolni, abban meg nagy öröme telt, ha a kedves apácskának holmi kis szolgálatot tehetett.

De ha Mariska örült, Bercki és Józsi viszont boszankodtak egy kicsit, mert ők szerették volna vinni az apa ebédjét, már csak azért is, hogy aztán kedvökre kalandozhassanak az erdőben.

— Tudod mit, Bercki? szólt Józsi. Ráijesztünk Mariskára, nem fog merni elmenni, aztán mégis csak mi megyünk.

— Nagyon jó lesz. Ha pedig makacs-kodnék, majd megbánja.

A két fiu aztán egész délelőtt sugott-bugott, hol eltűnt a háztól, hol meg visszatért. Dél tájban a mama berakta a párolgó ételeket egy nagyobb edénybe s odaadta Mariskának.

— Itt van, kis lányom, indulhatsz, mert mindjárt dél lesz. Az utat tudod, ugye? Mindig a folyó mentén kell haladnod s nem igen messze az öreg Mihály csósz házatól befordulsz a gyalogútra. Ott már meghallod a munkások zaját, el nem tévedhetsz.

— Oh, tudom én jól a járást, felelt Mariska és megindult.

— No no, csak baj ne legyen, szólt utána Bercki. A vén Mihály háza közelében nem tanácsos járni, mert ott még nappal is kísértet fenyeget; sokan látták, a mint a ház egyik ablakából vicsorgatta a fogait.

— Az csak mesebeszéd, felelé Mariska. Mamácska sokszor mondta, hogy kísértet nem létezik.

— Ki tudja! szólt Józsi. De ha kísértet nincs, van ám eleven farkas és ha azzal találkozol, majd lesz drága multság!

— Nincs farkas... apácska mondta, hogy itt a mi erdőnkben nincs... nem is

hívott volna az erdőbe, ha tudná, hogy farkas akadhat az utamba.

— Természetesen! Csakhogy ő nem tudja, még nem hallotta a hírét. Hanem mások látták ám és majd meglátod te is. De akkor már késő lesz menekülni.

Mariska volt olyan bátor, a milyen bátor egy ilyen kilencz éves leányka lehet; de a farkas emlegetése valami nagyon mégsem tetszett neki. Mutatni azonban nem akarta félelmét, mert hátha ezek a pajkos fiuk csak ingerkednek? Ugyancsak nevetnének rajta, ha sikerülne megrémíteniök. Egy hétig nem volna maradása és az apa is nevetné. Elszántan felelé tehát:

— Beszélhetek, amit akartok, azért én mégis megyek.

— És meg is indult, egyenesen neki az erdőnek.

Egy kis víz-erecske mentén lépkedett. A kis ér nem igen messzire beleszakadt a folyóba, mely az erdőt keresztül szelte, zuhogva tajtékozva a sziklás mederben, nem igen messze pedig a vén Mihály csósz házikója táján, hatalmas zuhatagban omlott alá. Mély örvény kavargott a zuhatag alján s onnan tovább aztán nyugodtan, csöndesen folydogált a víz tovább.

Mariska szaporán gyalogolt és a meddig szülei házacskáját látta, nagyon bátor is volt. Még nevette is testvérei ijesztgetését s nevetve, hangosan kiáltá:

— No hát hol az a kísértet vagy a farkas? Szeretném látni! (Lásd a képet a czimlapon.)

De alig hogy ezt kiáltá, összerezsent. Valami mozgott a bokrok közt s amint a kis leány oda pillantott, világosan látott

(Folytatása a 366. lapon.)

NAGYMAMA NEVENAPJÁRA.

SZÉP taktusban: egy-kettő-egy!
Ej no, már ma nehezen megy!

Pedig, pedig — holnap van a
Jó nagy mama neve napja.

S hogy megörül, ha Lujzácska
A szónátát szépen játszsza!

No még egyszer: egy-kettő-egy!...
Lám, most mennyivel szebben megy.

Ha így lankadatlanul
Bátran jó kedvvel tanul, —

Hogy ha egyre így halad,
A siker el nem marad.

Csak előre! Egy-kettő-egy!..
A szónáta remekül megy.

Kedves, édes nagymama,
Lesz már mit hallgatnia!

NAGY BIBLI.

Ó Istenem, Istenem!
 Ki segít a bajomon?
 A husomba tüske
     ment; ...
 Itt van, közcép
     ujjamon!

Rá is fujt már Misi,ke,
 Haj, de az nem enyhített;
 Megcsókolta Gizike, —
 Haj, de az sem segített.

Ó, vigyetek mamához! —
 Megsegít az engemet;
 S míg kihuzza — hogy ne fájjon —
 Behunyom a szememet.

(Folytatás a 363. laphoz.)

villogó szemeket, de ijedtében nem tudta, kinek, minnek a szemei, kísértet jár-e ott vagy farkas? A feje egészen tele volt a fiuk rémitgetésével és bizony-bizony félt volna, ha eszébe nem jut, hogy mamája oktalan mesebeszédnek monda a kísértetes históriákat, apja pedig akárhányszor beszélte, hogy a farkasokat rég kipusztították az erdőbül. Biztatta tehát magát erősen:

— Bizonyosan csak kutya volt... valami kóbor kutya... ámbár az is bánthat.

Akárhogy nem akarta, még is félt egy kicsit és most már épen nem telt olyan nagy öröme az erdei sétában, mint reggel gondolta. Sietett is, amennyire csak birt s szinte örült, mikor egy öreg anyókéval találkozott, ki száraz galyakat vitt a hátán. Mariska ismerte az öreg aszonyt és szorongva kérdé:

— Ugy-e, Boris néne, nincs itt se farkas, se más valami veszedelmes állat?

Boris néne azonban nem volt valami nagyon bátor és a váratlan kérdésre ugyancsak megszeppent. Ijedve kiáltá:

— Farkas? Uram Teremtőm! Talán farkast láttak ezen a tájékon? Jaj jaj! Csak most az egyszer haza jussak, soha sem jövök többé ilyen messzire be az erdőbe! Jaj jaj!

És az öreg anyóka futva ment odább, Mariska pedig, a helyett hogy megnyugvást nyert volna, még inkább aggodalmaskodott. Nem is csoda, mikor az öreg Boris néne olyan ijedten futott, hogy ne szepegett volna a kis leány, a ki már hazulról is mindenféle ijesztő gondolatok-

kal indult utnak. Szinte kedve lett volna visszafordulni, de röstelte a fiuk miatt, kik bizonyosan csufolnák. Aztán az apa is várja az ebédet, tehát csak előre, akármilyen veszedelem várja is!

Épen a mint ilyenformát gondolva haladt a folyó szélén, egyszerre rémülten sikoltott fel s szinte elhült benne a vér... Ott előtte, az ut szélén... ott állt a rettenetes fenevad... Félig kidugta fejét a bokrok közül. Nem lehetett semmi kétség, ez farkas!.. Ismerte Mariska jól, épen ilyen volt kitömvé az apa szobájában. A következő pillanatban a farkas megmozdult és Mariska kétségbeesetten, halálos rémületben, nagyot sikoltva fordult meg. Menekülni akart, megbotlott épen a part szélén és újabb sikoltással lezuhant a vízbe, mely azonnal sodorni kezdte.

Alig zuhant a kis leány a vízbe, ott termett a parton Berczi meg Józsi és ijedten néztek utána.

— Jaj Istenem, mindjárt megful! Nem tud uszni! kiáltá Józsi reszketve. Ő jól tudott uszni, el is érte Mariskát, és félkézzel meg is ragadta a már eszméletlen leánykát. De arra nem volt elég erős hogy félkézzel ki birjon uszni a partra s most már mindkettőjüket sodorta a víz a zuhatag felé. Józsi rémüldözve látta, ezt a partról... ha egyszer az örvénybe zuhantak, végők van.

Arra Józsi nem is gondolhatott, hogy ő segítsen valahogy. Nem tudott egyebet tenni, mint segítségért futni apjához és a munkásokhoz, kik innen már nem igen messzire voltak. Futott hát teljes erejéből s a mint oda ért, lelkendezve mondta el a veszedelmet. Arra persze

most nem vol
történt a sz
helyt megért
munkással ha
hoz, hogy a f
még lehet, m
őket a víz.

Pár pill
partjára, —
tak a vizen se

— Már
komoran, má
örvénybe sod

Szomor
kutattak, ker
folyón, de a
volt, — vala
nek halva!

csüggedten á
a bűnbánat r
kérdzte, mi
ség, Józsi el
tréfálni Mar
ezért előre k
kitömvött fa
utra, melyen
kerülő uton
kor mögé re
Ők csak tréf
belőle!

Épen
odaért a vér
örvendezve k

— Erd
dom, a gyer
oda veszték.
ugy nem let
épen idején
őket, már ot

most nem volt idő, hogy elbeszélje, mikép történt a szerencsétlenség. Az apa, mihelyt megértette miről van szó, több munkással hanyatthomlok szaladt a folyóhoz, hogy a fuldoklókat megmentsék, ha még lehet, mielőtt az örvényhez sodorta őket a víz.

Pár pillanat alatt eljutottak a víz partjára, — de hiába néztek szét, nem láttak a vizen semmit, senkit.

— Már végök van, sohajtá az apa komoran, már a zuhataghoz jutottak, az örvénybe sodorta őket az ár.

Szomoruan mentek az örvényhez, kutattak, kerestek még messze darabon a folyón, de a két gyermeknek nyoma sem volt, — valahol a folyó fenekén feküsznek halva! A szerető apa halványan, csüggedten állt ott, Józsi pedig reszketve a bűnbánat miatt is. Mert mikor az apa kérdezte, mikép történt a szerencsétlenség, Józsi elbeszélte, hogy meg akarták tréfálni Mariskát, rá akartak ijeszteni, ezért előre kilopták az apa szobájából a kitömött farkast, elvitték az erdőbe az utra, melyen Mariskának mennie kellett, kerülő uton maguk is odafutottak s a bokor mögé rejtőzve mozgatták a farkast. Ők csak tréfát terveztek s ime mi lett belőle!

Épen a mint a fiu ezt elmondá, odaért a vén Mihály csősz és messziről örvendezve kiáltá:

— Erdész ur, ne szomorkodjék! Tudom, a gyerekek miatt busul, azt hiszi, oda vesztek. Bizony kicsi hija volt, hogy úgy nem lett, de a Gondviselés engem épen idején vezetett arra, megmentették őket, már otthon vannak.

A milyen nagy volt elébb a szomorúság, ép olyan lett most az öröm s az erdész sietett haza, hogy elveszettnek hitt gyermekeit lássa. Csakugyan otthon voltak, a nagy ijegtségtől, sok viznyeléstől még kissé betegen, de szerencsére minden nagyobb baj nélkül. S az apa aztán így szólt:

— Ti oktalan fiuk, a Gondviselés maga büntetett meg: Berczit halálos veszedelemmel, Józsit halálos rémülettel s tudom nem fogjátok feledni, hogy a tréfában nem szabad odáig menni, hogy valakinek igazi baja lehessen miatta. Te pedig, kis leányom, ne felejtőd, hogy mindig abban bizzál legjobban, amit szüleid mondanak és akármit hallasz, vaktában ne ijedezzél, mert a ki ijedtében esztét veszti, legbiztosabban belejut a veszedelembé.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVIII. köt. 21-dik számában közölt kockás rejtvény megfejtése:

ö	k	ö	r
k	a	r	ó
ö	r	ö	m
r	ó	m	a

Helyesen fejtették meg: Pácsér József, Turcsányi Tihamér, Erzsébet Gradwohl Laura, Kűszler Giza, Krausz Aranka, Bauer Margit és Géza, Jeney Loránt, Schöffler Ottó, Falcione Sarolta, Schlesinger Dezső, Ártbauer Róza és Gizella, Kilián testvérek, Leitner Aurél, Draskovich Margit, Hertzka Alfred, Reis-

mann Sándor, Müller László, Schlichta Ella és Simon, Obetko Anna, Vigyázó Ferencz, Nagyparkátaí zárdái növendékek, Ernst Miklós, Goldmann testvérek, Frommer Irma és Hugó, Latzkó Hermína, Kenessey Claudine (kinek az írása? F. b.) Vellansits testvérek, Borota Vladimir (saját írásod? F. b.), Krausz Emil, Schlesinger Ödön, Kármán Ferencz, Rédl testvérek, Telegdy Géza, Löwy Jozefin, Deutsch Emil, Sternfeld Vidor, Rédllich Ella, Farkas Bianka és Berta, Kőnczey Mariska, Jacobovics Leo és Jenő, Abaházy Margit, Róth Mariska és Helén, Pap Ilonka, Beck Róza, Roth Paula, Magyary Ágoston, Knorr Margit, Elek, Ödön és Imre, Zsitvay Lola, Rusznyák Sarolta, Soma és Margit, Hilmayer testvérek, Dezsán Péterke, Schwartz Berta és Józsi, Heller Olga, Roth Fanni, Friedmann Regina, Deutsch, Dóra, Falkenheim Ernő, Tenner Oszkár, Mátrai Riza és Laczi, Staibl Andor, Jablonszky Jolán, Roth Regina és Róza, Károlyi József és Manó, Hollós Ödön, Chmel Margit, Fischbein Sándor, Anyos Elvira, Borbély György, Deutsch Frida, Dobos Károly, Hajas Esztiike és Gyula, Tóth Aranka, Spitzer Ödön, Hirschler Margit, Koós Teréz, Wollner Honórka, Weldin Vilmos, Bossán Sarolta, Berger Gizzi, Hutiray Andor, Skublics Karolina és Emília, Nedeczky Szendrő, Novelly Hajnalka, Kleeberg Ödön, Lord Albert (hiányosan), Szegedy Gina, Rausch Vilma és Aranka, Schmidt Ilona, Manojlovits Melanie, Herz Kornél, Marchal Jenny, Csáky Fanni, Braun Aranka, Szabady Lici és Sári, Kohn Rozina, Tahy Sarolta, Kárfunkel Sarolta, Kerese Mariska, Wollheim Róza, Holländer Hugó, Schneider Etelka és Imre, Szintay Pál, Posgay Aranka, Nyáry Miklós, Jancsó Károly, Pollák Kornélia, Ilona és Samu, Schwitzer Anna, Elsner Aurélia, Pöschl testvérek, Schük Záli, Magyar Kornél, Kandel Viktor, Roth Gyula, Farkas László, Volhofer Gizella, Kohn Bella, Kempfner Reska, Pázmándy Olga és Mimi, Messzer Roza, Frank Béla, Beck Ilona, Herz Amália, Szabadhegyi Ilona és Jenő, Kovács-Sebestény Margit, Miller Lajos, Kralovszky Adrienne, Zonnensin Szeréna és Riza, Mautner Aladár, Kármán Giza, Roth Eugénia, Geiger Tercsi és Lóri, Felsenburg Blanka és Emil, Záborszky Pista, Szalay Elemér, Braidsver Józsa, Gronovszky Jenő, Werkner Rikhard, Lion Juliska, Uffenheimer Dezső, Eisler Emil, Kohn nővérek, Goldmann Leo, Ferron Gyula, Cséfalvay Géza, Papp Gizella, Péch Aladár, Asztalos Kálmán, Klein Sándor, Decsy Jóska, Perényi Józsi, Wallerstein Laura és Margit, Beck Ottó, Rosenberg Emma, Kriszhaber Sándor, Sztankay Évike és Ilka, Márkus Ottilia és Kornélia, Jancsó Károly, Gaál Emma és Elemér, Szilágyi Ida és Rózsika, Kovács Mariska és Dezső, Schumacher Aranka és Dezső,

Végh Adél és Dóra, Posch Gyula, Bretter Gizella, Uhlig Örzsi, Frölich Dóra, Kemény Mariska, Fleischmann Illés, Páll Béla, Unger (?) Alajos (nevedet olvashatólag ird ki. F. b.), Hönig Szidi, József és Lajos, Strasser Kata és Adél, Weöreös Otti, Gászner testvérek, Richtigkeit Móríc és Bertalan, Gábel Aranka, Konkoly Gyula, Weisz Béla és Kornél, Lázár Gerő és Ernő, Csauz Jenni, Fischer Amália és Zsiga, Fekete Alice, Melcer Ilonka, Hoffmann Sándor.

*

A »KIS LAP« XXVIII. köt. 20-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Roth Gyula, Wollner Jozefin, Kohn Rozina, Roth Eugénia, Wallerstein Laura és Margit, Kovács Mariska és Dezső, Kemény Mariska, Páll Béla, Lázár Gerő és Ernő, Tahy Sarolta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szunyogh Dezső. Amiről tudakozódol, azt e számban megleled. — **Róth Jenő.** Már így minden rendben van. Szeretem benned az önérzetet. — **Geöreög Andrea.** Igen sokszor kiírtam már, hogy a »Kis Lap«-ban megjelent szindarabok 1-6 folyama kapható Eggenberger (Hoffmann és Molnár) könyvkereskedésében (Budapest Barátok-tere) amely *czég* utánvétellel megküldi. A 2-ik folyamán ez év őszén lát napvilágot. Megrendelhető különben bármely vidéki könyvkereskedés által is. — **Kaufman Nina.** Az előzőből te is érthetsz. — „**Szekér kerék**“, Jól van megszerkesztve, ügyesen is verselve, de már nagyobbcska olvasóknak való. — **Schlichter testvérek.** Nagyon kényelmes munka. Így akármi mondatot lehet, hogy úgy mondjam: »megrejtvényezni«. A földásnak egy kis *formájának* is köll lenni. De helyesirási hiba is van benne: nem úgy írjuk, hogy »*icze*«, de »*üczes*«, mert *ü*-ből (italból) származtatják. — **Balogh Erzsike.** Ha jól tudom, a két csintalan fiú: Vad Laczi és Rontó Pál megint kerülgetik a »Kis Lap«-ot. — **Schlesinger Dezső.** Egy kis idő múltán lehet belőle valami. — **Kármán Elemér.** Meg fog jelenni.

(Vége köv.)

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Weöreös Otti 1 frt, Freud Manó és Arthur 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon!

Forgó bácsi.